

Til nr. 37.

Til servicelovens § 130

Til nr. 1)

Det foreslås, at udgifterne til amtskommunale dagtilbud efter § 85 afholdes endeligt af amtskommunen. Amtskommunale døgntilbud efter § 85 og efter § 93, stk. 1, nr. 2, foreslås omfattet af grundtakstfinansiering, jf. forslaget til § 131 c, stk. 1.

Til nr. 2) og 3)

Forslaget er for så vidt angår § 97, stk. 2, og § 98, stk. 2, en redaktionel ændring. Udgifter til støtte til køb af bil efter § 99 foreslås afholdt af amtskommunen.

Efter gældende regler afholdes udgifterne hertil af kommunen for personer, der er fyldt 67 år. For personer under 67 år afholdes udgiften af kommunen og amtskommunen med hver 50 pct.

En arbejdsgruppe under Socialministeriet forventes i 2001 at komme med forslag vedrørende kompetencefordeling efter servicelovens § 99 om støtte til køb af bil.

Til nr. 38.

Til servicelovens § 131

Til stk. 1.

Det foreslås, at statens refusion af kommunernes udgifter til støtte efter § 77 og 79 bortfalder, da hjælp efter disse bestemmelser foreslås at blive omfattet af grundtakstfinansiering. Herudover er forslaget alene en redaktionel ændring.

Til stk. 2.

Det foreslås, at staten fortsat refunderer 50 pct. af amtskommunens udgifter til ophold i boformer efter § 94. Det gælder alle tilbud efter § 94, dvs. også for kvindekrisecentre der foreslås lovteknisk udskilt i en ny affattelse af § 94, stk. 2.

Refusionsgrundlaget er amtskommunens nettoudgifter, dvs. fratrukket kommunens grundtakstbetaling og beboernes egenbetaling og øvrige indtægter.

Udgifter efter lov om hjemmesygeplejerskeordninger, som indgår i de faktiske udgifter efter § 131 c, stk. 3, foreslås omfattet af de udgifter, der indgår i grundlaget for statsrefusion.

Der er uændret statsrefusion for amtskommunens udgifter til bistands-, støtte-, beskæftigelses- og aktivitetstilbud m.v. i forbindelse med disse boformer, herunder udslusningsaktiviteter som led i opholdet.

Med hensyn til Københavns og Frederiksberg kommuners udgifter til boformer efter § 94, stk. 1, gælder, at inden udgifterne anmeldes til statsrefusion, skal ud-

gifterne reduceres med den kommunale grundtakstbetaling, som modtages fra andre kommuner, dvs. hvor en anden kommune er betalingskommune. Der skal også foretages fradrag for grundtakstbetaling for egne borgere, som har ophold i mere end 120 dage inden for de seneste 365 dage. Derved vil statens andel af udgifterne til forsorghjem m.v. være ens for alle § 94, stk. 1-tilbud.

Til nr. 39.

Til servicelovens § 131 a

Generelt om forslaget til § 131 a.

Forslaget til § 131 a - og forslaget til § 131 c - fastlægger, for hvilke tilbud der gælder en grundtakst. Grundtakstmodellen bygger på et grundlæggende princip om, at en kommune ikke ensidigt kan forpligte en amtskommune til at medvirke til finansiering af et tilbud. Der er derfor i alle tilfælde en forudsætning, at amtskommunen godkender, at borgeren skal have det konkrete tilbud, og det er en forudsætning for amtskommunens pligt til at medfinansiere, at visitationsbestemmelsen i forslaget til § 131 b er fulgt.

Det er i øvrigt også et led i grundtakstmodellen, at en amtskommune i visse tilfælde kan medfinansiere udgifter til en kommunal opgaveløsning, jf. forslaget til § 131 d.

Til stk. 1 og stk. 6.

Princippet ved grundtakstfinansiering er, at der for hvert tilbud fastsættes en grundtakst, som kommunen som udgangspunkt skal betale; dog skal kommunen ikke betale mere end de faktiske udgifter, hvis det enkelte ophold eller foranstaltningen koster mindre end grundtaksten.

De faktiske udgifter er de udgifter, der kan henføres til den enkelte person, der modtager hjælpen. Er der således tale om fx et amtskommunalt tilbud, som uden tvivl koster mindre end grundtaksten, skal kommunen betale de faktiske udgifter, som præcist kan henføres til den hjælp, den pågældende har modtaget.

Det er forventningen, at kommunerne og amtskommunerne aftaler generelle ordninger om, hvordan de faktiske udgifter skal opgøres, og parterne kan herved tage hensyn til en hensigtsmæssig administration. Kommunerne og amtskommunerne skal derfor ikke opbygge et omstændeligt regnskabs- og registrerings-system, som entydigt til en bestemt borger kan henføre enhver udgift til hjælp, som denne borger individuelt faktisk har modtaget.

Som eksempler på aftaler om opgørelse af de faktiske udgifter kan nævnes, at en amtskommune og kommunerne i amtet - som efter praksis i dag - aftaler at